

ἐπεινίσα ὡς σέλινον, ἐρυθρίασα ὡς ἐψημμένος ἀστακός, ὡς πῖλος καρδιναλίου, ἢ ὡς ἐρυθροῦν ῥαφανίδιον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤλλαξα τόσα χρώματα, ὥστε παρ' ὀλίγον ἦμην βέλαιος ὅτι μετεμορφώθην εἰς χαμαιλέοντα καὶ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς ζωολογικὸν κήπον.

Διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ πολιτογραφηθῶ ὑπήκοος βλάξ· ἀνδρὲς ἐφώναζον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου, οἱ ὅποιοι, εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, ἔχουσιν ἀρετῶν ἱππικῶν δύνανται, ὅτι μεταξύ μιᾶς αἰθούσης καὶ μιᾶς ἀγκάλης δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ.

— Διὰ τί; ἐφώνησαν διὰ μιᾶς ὅλα τὰ στόματα.

— Διότι καὶ ἡ αἰθούσα καὶ ἡ ἀγκάλη εἰσὶ δύο πράγματα τὰ ὅποια κατεσκευάσθησαν διὰ ν' ἀνοίγωνται καὶ νὰ δεχῶνται.

Αἱ ὦραι τῆς συνανατροφῆς ὑπεμερίδασαν, αἱ μὴ ἀσχημοὶ ἐστέναξαν, ὁ νέος μου ἐκαλλιτέχνησεν ἕνα ὥρατον σατύρου μορφασμὸν, καὶ οἱ σύζυγοι ἐπεχείρουν νὰ μετρήσωσι μὲ γυμνοὺς ὀφθαλμοὺς πόσον ὕψος ἔχει ἡ κορυφή μου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δαπέδου, ἐνῶ αἱ δύο θεῖαι, αἵτινες, ἀνέκαθεν ἠθιάνθησαν ἀποστροφῇ διὰ τὰ ἐγκόσμια, ἀπέκρυψαν τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὡς αἱ γυναῖκες τὰ ἔτη των, διὰ νὰ μὴ προδώσωσι τὸ ἐκ τῆς κόγχης τῶν ὀμμάτων αὐτῶν ἐκχυνόμενον δάκρυ, ὡς θυσίαν διὰ τὴν αἰώνιον αὐτῶν νυμφίον ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐνθυμήθην ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μεταξύ αἰθούσης καὶ ἀγκάλης, ἐγὼ μὴ ἔχων τὴν πρῶτην ἀπεφάσισα ν' ἀνοίξω καὶ νὰ δεχθῶ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους καὶ τὰς ὦραις προσκεκλημένας μου εἰς τὴν δευτέραν.

Τί προτιμάτε, παρακαλῶ, μίαν αἰθούσαν, ἢ μίαν ἀγκάλην; Ἐγὼ θὰ ἐχάριζον ὅλας τὰς λαμπροτέρας αἰθούσας τοῦ Ἑρκμεικοῦ διὰ νὰ γίνω δεκτὸς ὡς γίνεται δεκτὴ ἡ δρόσος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ῥόδου τὴν μυροδόλον.

Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ δίκαιοι, λέγω ἡμεῖς διότι φαντάζομαι ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε δίκαιοι ὡς ἐγώ, πρέπει ἀπο ταύτην ἀκόμη τὴν ζωὴν νὰ συνειθίσωμεν εἰς τὸν ἀγκαλικὸν βίον, διότι ὅλην τὴν μέλλουσαν ζωὴν θὰ τὴν διέλθωμεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ.

Αἱ ἀγκάλαι τῶν μακαρίων τούτων πατριαρχῶν εἰσὶ τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Παραδείσου, εἶναι τὸ συνεντευκτήριον τῶν δικαίων ὅσοι ἀπέρχονται μὲ τὸ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παράδεισον, χωρὶς νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἐξαγνίσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὀρθοδόξων ἢ ἀπὸ τὸ καθαρθήριον πῦρ τῶν καθολικῶν.

Εἶναι τὸ Σπὰ ἢ τὸ Βάδεν Βάδεν τῆς ἄλλης ζωῆς.

Φαντασθῆτε τί μεγάλας ἀγκάλας ἔχουσιν αὐτοὶ οἱ Πατριάρχαι!

Ἐννοεῖται ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπάρχουσι καὶ κῆποι, καὶ θεάτρα, καὶ καφενεῖα, καὶ ὠδεῖα καὶ λουτροῦνες, καὶ μαγερεῖα

καὶ ὅλα τέλος ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὰ ὑποσχόμενα ἀγαθὰ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Οὕτω πῶς, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἐννοῶ τὰς ἀγκάλας των. Ἄλλως τε, ἂν ἦναι νὰ διερχόμεθα ἡμεῖς οἱ δίκαιοι ὅλην ἡμῶν τὴν αἰωνιότητα, ἐρριμμένοι φύρδην μίγδην ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ ὁ ἄλλος ὑπὸ τὸν ἕνα, δίκην τριχιῶν τεταρτρυμένων ἀνευ ὀξυγάρου τε καὶ ἐλαίου, ἐντὸς τοῦ ἀντεριοῦ ἢ τοῦ τζουμπὲ τοῦ Ἀβραάμ, τότε σᾶς χαρίζω ὅλα τὰ ἐπὶ τοῦ Παραδείσου δικαιώματά μου· ἀλληλουῖα.

Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν εἶχον ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀλλὰ κινεῖς δὲν ἠδύνησε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Οἱ βραχιόνές μου ἔτρεμον ἐκ τοῦ κόπου. Εἶχον σπασμούς. Μετ' ὀλίγον οἱ σπασμοὶ ἐκυρίευσαν ὅλον μου τὸ σῶμα, ἐκ δὲ τοῦ σώματος κατὰ συμπάθειαν προσεβλήθησαν καὶ ὅλα μου τὰ ἐπιπλα μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ οὕτω τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ καὶ μετ' ἐμοῦ ἤρχισε νὰ χορεύῃ πρὸς τιμὴν τῆς ἐορτῆς, ἡδὺν αὐλιζόντων τῶν κυτέλλων, τῶν ριαλῶν καὶ τῶν ὀάλων τῶν παραθύρων.

Ὁ θόρυβος τῆς ἐξω πιπτούσης βραχδαίας βροχῆς μᾶς διέκοψε τὸν χορόν. Οἱ προσκεκλημένοι μου, εἶπον καθ' ἐμαυτὸν, ἀφεύκτως ἐμποδίσθησαν ὑπὸ τῆς βροχῆς. Ἐνεκα δὲ ταύτης ἀνεβλήθη ἡ διασκεδασίς μας διὰ τοῦ χρόνου.

Λοιπὸν . . . καὶ τοῦ χρόνου.

Ἀμν.

ΠΑΠΠΑΣ ΕΙΣ ΩΡΑΙΑΝ ΥΔΡΕΥΟΜΕΝΗΝ.

Sonetto.

Ἀχ! ὁ Θεὸς κοπέλα μου τὸ ἔφερε
Πῶς τὸ νερὸ 'ποῦ παύρεις ἀπ' τῆ βρύσι
Τῶρα κ' ἐγὼ ἀνάγκη νὰ μοῦ σδύσῃ
Τὴ φλόγα 'ποῦ 'ς τὸν τάφο θὰ με φέρῃ!

Τὰ ῥάσα μου μὴν τὰ θωρῇς, — ν' ἀφήσῃ
Δεν δύναται κανεὶς ὅτι συμφέρει.
Δός μου νὰ πιῶ μὲ τ' ἄσπρο σου τὸ χέρι
Κ' ὅ,τι κι' ἂν ἔχω πάρε γιὰ μπαξίσι.

Μὴ λές ὅπως ἔμπορεῖ τοῦτο τὸ ῥάσο
Τὴ γλῶσσα νὰ μοῦ δέσῃ. . . . Σ' ἀγαπᾶω,
Κι' ἂν δὲν σοῦ τὸ πῶ φῶς μου, θεὰ σκάσω.

Ἀχ! ἄφησε (γιατὶ ἄλλο δὲ βαστάω)
Τὸ στῆθός σου μὲ σέβας νὰ πλησιάσω
Τὸ φυλακτό σου ν' ἀσπασθῶ διψᾶω.

Ἐν Ἀργοστολίῳ.

Γεώργιος Γ. Ἀβελχος.